

Nr 152.

Av herr **Bengtsson** i Norup, om höjning av det statsunderstöd, som i statsverkspropositionen föreslagits utgå till svenska gymnastikförbundet.

Svenska gymnastikförbundet, som budgetåret 1925—1926 åtnjutit ett statsunderstöd å 50,000 kronor, har anhållit, att detta anslag för kommande budgetår måtte höjas till 80,000 kronor. Departementschefen har ej ansett sig kunna tillstyrka denna höjning utan föreslår anslaget utgående med oförändrat belopp.

Som skäl för den begärda höjningen har gymnastikförbundet framhållit sin ökade omslutning, som visat sig genom en stark ökning av antalet föreningar.

Denna ökning har på allra senaste tiden framträtt särdeles kraftigt, i det förbundet under de sista tre månaderna, således sedan dess ansökan överlämnats till Kungl. Maj:t, ökats med ej mindre än 45 föreningar. Under föregående år var ökningen 60 föreningar. Det finnes intet skäl antaga, att de senaste månadernas ökning är en tillfällighet. Tvärtom kan man antaga, att, då förbundets organisation och arbetsmetoder nu äro prövade och lämpade efter behovet, ökningen fortfarande skall bliva högst väsentlig.

Detta förorsakar förbundet en del direkta kostnader. Enligt sina bestämmelser lämnar förbundet varje nybildad förening, som genom ett par terminers fortsatta övningar bevisat sin livskraft, ett organisationsanslag å 40 kronor. Detta anslag är ej blott lämpligt utan oftast, särskilt å landsbygden och i smärre samhällen, absolut nödvändigt för att föreningarna skola komma över de utgifter, som sammanhännga med starten. Redan det antal nya föreningar, som under föregående år och hittills anmält sig, representera därför en *direkt* utgift för förbundet å närmare 5,000 kronor.

Fortgår ökningen, vilket man är berättigad antaga, att den kommer att göra, under vårterminen som hittills, kommer denna utgiftspost att väsentligen ökas.

Dessa utgifter äro dock ej de enda kostnaderna, som ökningen medför. Man måste betänka, att många föreningar bildas å platser, där gymnastiksalarnas inredning är bristfällig eller gymnastiksalar saknas. I båda fallen behöva de nybildade föreningarna någon materiel. Årets ansökningar om anslag till gymnastikmateriel äro redan nu uppe i sådant belopp, att man med säkerhet kan förutse, att ej gärna över 40 procent av ansökningarna

kunna bliva beviljade. Detta oaktat gymnastikförbundets grundsats att ej bevilja anslag, så framt ej vederbörande å annat håll anskaffa motsvarande summa, är så väl känd, att ansökningarna äro avpassade därefter och således endast angiva 50 procent av behovet. Med nuvarande anslag kommer förbundet således redan i år att ej kunna understödja med mera än $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{5}$, och nästa år ej med mera än $\frac{1}{6}$, vilket måste anses för litet för att stimulera en ofta privat offervillighet för anskaffande av gymnastikmateriel. Härav lider dock ej blott den frivilliga rörelsen, för vilken materielen i första hand är avsedd, utan även skolorna, som i många fall draga nytta av densamma.

Gymnastikförbundets ökade omslutning omfattar dock ej endast antalet av dess föreningar. Även själva verksamheten har utvecklats från att omfatta enbart gymnastik till att i sig innesluta även lek och idrott. Detta har särskilt under sista sommaren framstått på ett synnerligen tilltalande sätt vid det stora gymnastiklägret å Ljungbyhed. Här sammanfördes allt det, som av ålder ansetts höra till de *sunda* metoderna för ungdomens kroppsuppfostran, gymnastik, lek, simning och motionsidrott. Även detta talar i sin mån för en höjning av anslaget till gymnastikförbundet.

Jag hemställer alltså,

att riksdagen måtte till understödjande av gymnastiken anvisa för budgetåret 1926—27 ett extra anslag å 60,000 kronor, att utgå till svenska gymnastikförbundet på de villkor, Kungl. Maj:t kan finna skäl bestämma.

Stockholm den 21 januari 1926.

Sv. Bengtsson,
Norup.